

Rima zplození

Historický román

ALFREDA MEISNERA.

Rejdy klarikálky.

Roman byl psán v letech 1848-50. V roce 1851 pro prvníkrát vyšel v německém překladu. Jeho autor byl Meisner.

(Překladatel: J. K.)

Sám Pagomas byl nad nespokojeným pokrokem, jaký byl v době poměrně tak krátké učinil v domě hraběte, nad mru duví, a nemohl si takový úspěch dostatečně vysvětliti. Nesbývalo tedy jiného výkladu, než domnívat se, že osvědčená přítelovství jeho dojmavé osobnosti způsobila takový úspěch, ačkoli přece zase pochýboval o podstatnosti takového osvědčení o výkladu neproti váženému a všem porovnatelnému nepřítelstvu hraběte. Jsa však prohnán v rozličných poměrech veřejného života a dalek výš bláznivých domnělností byl si toho vědom, že poslední cizí důvěrou hraběte posud nevystoupil na světlo a hltán dce hraběte Radlického, nýbrž jen a tš, ostyhoval a pracně vydírá se a prou je.

Celá povaha hraběte byla podle toho, aby nasvědčovala této domněnce. Při bližším seznámení nenalezl v něm takového podvina, za jakého považoval jej svět. Všecky jeho záležitosti mnohem vhodněji nalezly vysvětlení v náklaku a v přelice jakési neznámé moci, nežli v pomatání ducha. Všecky obvyklé prostředky a všechny obcovací aparát magického významu, již hrabě lékal ve své osídla muž, jakým byl na př. Baron Buchenfeld, nespokojil se v hraběte Radlického s rozdílným výsledkem. Prohrál i Pagomas hodivěji se vstříhl všech dalších jednání. Stojící tudíž na stanovisku pouhého pozorovatele a nikoliv svého jednání tak, aby co možná záhy, v důvěru na jeho oddanosti a schopnosti v provádění nezapletených věcí rejdů, hrabě pracně vydírá se této tajemství.

V paměti Pagomasově nabroušená se hojně zásoba podobných případů a nebyl nucen dlouho hledati ve své minulosti po nějakém vzoru své činnosti. Při svém dobrodružném, z dobré polovice velmi podezřelém způsobu života se zvláště obilnou vyhledával již od dávnova období rozvášněného srdce, ztracenými myslí a vědomě nešťastný, ovšem jen v tom případě, byli li to, odměnitelné sluhé jeho pomoci; podobal se v obličeji tomu s mnohdy strany je zasmíval, svým údivným protivníkem, kterým tak dobře uměl vykouzlit moka bohatství na smrtelném loži se svěřilých a všechny zvláště zavítavé do paláců nádky. Pagomas nepopírali sobě nikdy s krutostí a lakotností v pravdě neškodnou, jakouž významněvali se stoupenici Loyolovy, nýbrž jsa jakousi směsí sobectví a lidskosti přispíval upřímně a věrně, nepomíje však nikdy přispívat takové nečisti a drase zaplatiti. Dalek byl toho, aby s posádkou ziskovatelství hraběte; naopak chtěl mu skutečnou pomoc, ovšem zároveň s ohledem na přítelovskou odměnu.

Nicméně sluhé přiznali Reka do tšidy lid nebezpečný, jestli v oněch drahách vyšetřovali se po celé Evropě tak hojně, jako huby po došti. Jen málo kterému a nich postřížilo se buď lehkým osobním vyloučením buď zvláště vynikající vytrvalostí a odvážlivostí postřížilo se buď v tšidných lidstva; všichni jeho objevili se ve pozru, aby rychle zase zapomenutí odstopovali a jevitě. Vystupování těchto dobrodružů byl jejich výkladem, že duch starého věku dlouho po své době ještě žije a pásovi, když přelstí formy jeho vřidy již dávno považují se za překonané a pohřbené.

Rád zjemnit jej po celé Evropské zákony vládními cíli; což ale jiného byli tyto dobrodružní mužové, nežli jakési noví, mřížní druh od tšidy Loyolových v světském rouchu a s novým odznakem? Svobodomyšlná žst lidstva, ježto žaslá nad odstraňováním jasně, těchto záštit a ne-mravivých pšivců rodin a celé společnosti, otevírala dříve svých domů a vědu do svých svých lidí, kteří v porovnání s Jeziuity nebyli lepší, nýbrž někdy i mnohem horší. Tato žst obecně vtipkovala o starém i novém záměru jako by jednati jí bylo s náhodkami pro děti, a přece na hrubě straně slepě věřila v slova kejklířů a podvodných máněů. Vymáňlat staré své spolito a proroky za své.

Týden za týdnem majl od té doby, co Pagomas majl již navštívil dům hraběte Radlického, aniž by vníkal v tajemství, jehož odhalení v tak vysoké míře osvědčil. Poravnal vše při některých náhodách, že hrabě nachylen jest k důvěře, jako by chtěl utmářiti v hřímě na něm ležící, anebo že někdy mluvil tak, jako by řekl, že se pokládá za jakousi důvěrníku nezbytného významu. Sluhé ale přelstí náhle se samí ani anebo přelstí a zcela jinému způsobu rozmluvy.

Nicméně Pagomas nepopírali

od své zásady nepřelstivého vyšetřování. Považovali každé předčasné dobývání důvěry, která váhavě se obě, avšak vždy zjemnit sama od sebe, jako by otevírala, za neprospěšnou. Nejméně pochopitelnou zdá se mu okolnost ta, že přece žst obcování a rozmlouvání s hrabětem posud nebyl ani nejméněho tušení, jakého se druhu bylo tajemství, po němž tak důvěřivě bažil. Již několikráte domníval se, že zavádí o otevřenou ránu, avšak záhy se převrátili o svém omyle, poznávají, že byl na liché slovo. Všechn posavadní vjeledek jeho pozorování a akomunální soustředování se v tom, že divitěji jeho domněnka o svrchovaném zájavnosti předmětu hraběte tajemství nabývala po vau nezavratně převládání.

Jednoho dne bylo Pagomasovi oznámeno, aby se přítbuho jitra připravil k návštěvě zámuku Velebrán v kraji královhradeckém ve společnosti hraběte Radlického. Vyváženo to bylo události, kteráž nově Reka, ale i veškeré služebnictvo hraběte napňovala obdivem. Po léta nevyjel hrabě za hrady města hrady. "Tyto křoviny, ježto vedly z roste stoky, toto divoké hejví po všech záhonech a palítech! A přec bývalo zde vše tak pečlivě pěstováno. Park mohl se po bok postavit zahradám Versailleským a Triamonským!"

"Dejmež to obrát pomějího-ho života!" promluvil Pagomas. "A přece otráv mne s této nebezpečné návštěvy přírody, kteráž zvířata nad všelijakým uměním, co si valeského a spoli krásného, což zachvívá duši, jako ve vzdálí zaznívajících elegických píseň."

"Můžete snad temně tušiti, nikoli však jasně sobě představit, jak zde bývalo hrubdy; neboť neslédilo veškeré vše blaho v těchto místech!" odvětil hrabě velmi truchlivě. "Pro mne jest to zpusobený ráj, z něhož na věk jsem vypuzen."

Pohnutí hraběte dosahovalo vždy vyššího stupně od těch dob, co vešel do parku. Pagomas mlčel; obdivál se, že prohozením jakkoliv odporů překazil by odhalení tajemství, hraběti již takovka na jazyku se odvíjela za vzdálenou dobu.

Avšak hrabě taktiké umkluk, křičeje zasmušile doko Pagomas, kus cestu kumfým listem postlané. "Přijďte k veliké nádrže, v je-jímž středu hrubdy buclati trnová od dočasných onemých mladí vodu do vřje. Nyní stála voda nepohnutá, mrtvá, o pizelodělné hladině, pokryta výhledu hublivo."

Hrabě posadil se na kameně zábradlí nádrže. "Jak šťasten býval jsem zde!" zvolal po chvíli. "Avšak třeba mě bylo krátké, velmi krátké! Pohledte na vodu v nádrže! Já ká k obydání kaluž, v níž hmož se vodní jeřteřky a šeredný hmyz! Můžete sobě pomyslíti, že hrubdy hrubdy nymfy jako z bá-loby výtvané slovy zde před mým zrakem při záti pochodit? Že tamto rybák lebatní odvěrně skví se v sáti světla, a že na vlnkách jeho v lože hospala se Diana v kruhu svých paní? O, nikoli, něco takového nemůžete sobě pomyslíti! Kdož mší by mne za schopna tak rozmarného, tak krásné bouřlivého života, vida mne nyní a poznávám, že v takové roznořnosti? Tam loubi — tamto rospadlá žínka ohýka — celý hejno dušebřívých rosovků blží se ke mně od té strany! Jsa tu upomínky, ozářují věčnou noc svým osvětlením lesem, věčnou noc, kteráž nyní uložila se na duši mou!"

"Kamkoli se ohlédnu," pokračoval hrabě po krátké přestávce, "vidím tyto skvouce se duchy, a jak tak — ach, tak —" dolozil ustávaje s oblihejem napolo odvráceným, "uprostřed dříví stak chantického sboru temný stín, stín žilavé pomsty, stín nočních přitřel —"

Urychleným krokem ubíral se ku zředu. Byl to sychravý, počmurný den v podzimku. Vitr studený hučel ve vrcholch stromů; v hádném ohledu nebylo to počasí, jakéž by pro desetihodinné cestě vzhled utráčenoého cestovatele nebo v zvonu spěchati do parku, kdež by oddával se trapným upomínkám na bývalé dávné již straconé blaho. Nelzež bylo pochýbovat, že hrabě Radlický své závažnou přítinu svého blondin parkem; toto ovšem bylo Rekoví nad slunce jasnější.

Opět přelstí osou, přebývavší některou masu, anebo jinou buhyni. Polovice mramorové hlavy schácela, ostatek byl bez porolent. Hrabě nevímal si toho předmětu, jež byl mizul. "Toť neoznačil ani čas ani se-telové státi," prohlodil Pagomas, okazuje rukou k němu. Hrabě Radlický obrátiv se pohroužil se v myšlenky. "Tato božská žst," mluvil Pagomas dále, "bosobná mlka hrubého surovce rozspílala hrubě. Hrabě zachvívá se stál tu náhle jako blechem zdraze."

"Šeredná to zina," pravil, tře si ruce a rycheji spěchoje dále. "Podívna to věc," pomyslíl sobě Pagomas; "což mohl by tak polekat, že všechna krev hnala

Cesty byly pokryty hlutým, šeravozvým a příledím lupením; byly neuvěřitelně, akoro hrublaté a neobdůbné. V části, druhdy této okrase jistě blíží parku, pustolibi sokora vandalských spůsobem. Tam stály v rovnané hranice dříví a krásných blokových kmenů, podobajících se velikým brobkám, jejichž světlý kámen odráží se od temného posadí.

"Jaká to hřimá spodišlost, opožďeží tyto břjny!" zabručel Radlický. "Jak často — ach často —" Zamířil se; zdálo se, jako by chtěl říci, že někdo, kohož velmi miloval, chodíval tudy.

Ani na jediném místě, kamkoliv li popuží, nebylo stopy pešlivé raky lidácké. Záhonky pestřých květin vymýsly zcela, a to po sledobno mšečků; veliké belky, hrubdy honosil se hrđmými dtkami cizozemské květiny, stály prádný. Jediný akrost, jež mímě obrá zdá se pustinou, nalezal se na některém kletí aneb ležel pod stromem — plody hnědé neb korulové barvy.

"Jaká to pustota!" promluvil opět hrabě rozbíheje se po parku. "Tyto křoviny, ježto vedly z roste stoky, toto divoké hejví po všech záhonech a palítech! A přec bývalo zde vše tak pečlivě pěstováno. Park mohl se po bok postavit zahradám Versailleským a Triamonským!"

"Dejmež to obrát pomějího-ho života!" promluvil Pagomas. "A přece otráv mne s této nebezpečné návštěvy přírody, kteráž zvířata nad všelijakým uměním, co si valeského a spoli krásného, což zachvívá duši, jako ve vzdálí zaznívajících elegických píseň."

"Můžete snad temně tušiti, nikoli však jasně sobě představit, jak zde bývalo hrubdy; neboť neslédilo veškeré vše blaho v těchto místech!" odvětil hrabě velmi truchlivě. "Pro mne jest to zpusobený ráj, z něhož na věk jsem vypuzen."

Pohnutí hraběte dosahovalo vždy vyššího stupně od těch dob, co vešel do parku. Pagomas mlčel; obdivál se, že prohozením jakkoliv odporů překazil by odhalení tajemství, hraběti již takovka na jazyku se odvíjela za vzdálenou dobu.

Avšak hrabě taktiké umkluk, křičeje zasmušile doko Pagomas, kus cestu kumfým listem postlané. "Přijďte k veliké nádrže, v je-jímž středu hrubdy buclati trnová od dočasných onemých mladí vodu do vřje. Nyní stála voda nepohnutá, mrtvá, o pizelodělné hladině, pokryta výhledu hublivo."

Hrabě posadil se na kameně zábradlí nádrže. "Jak šťasten býval jsem zde!" zvolal po chvíli. "Avšak třeba mě bylo krátké, velmi krátké! Pohledte na vodu v nádrže! Já ká k obydání kaluž, v níž hmož se vodní jeřteřky a šeredný hmyz! Můžete sobě pomyslíti, že hrubdy hrubdy nymfy jako z bá-loby výtvané slovy zde před mým zrakem při záti pochodit? Že tamto rybák lebatní odvěrně skví se v sáti světla, a že na vlnkách jeho v lože hospala se Diana v kruhu svých paní? O, nikoli, něco takového nemůžete sobě pomyslíti! Kdož mší by mne za schopna tak rozmarného, tak krásné bouřlivého života, vida mne nyní a poznávám, že v takové roznořnosti? Tam loubi — tamto rospadlá žínka ohýka — celý hejno dušebřívých rosovků blží se ke mně od té strany! Jsa tu upomínky, ozářují věčnou noc svým osvětlením lesem, věčnou noc, kteráž nyní uložila se na duši mou!"

"Kamkoli se ohlédnu," pokračoval hrabě po krátké přestávce, "vidím tyto skvouce se duchy, a jak tak — ach, tak —" dolozil ustávaje s oblihejem napolo odvráceným, "uprostřed dříví stak chantického sboru temný stín, stín žilavé pomsty, stín nočních přitřel —"

Urychleným krokem ubíral se ku zředu. Byl to sychravý, počmurný den v podzimku. Vitr studený hučel ve vrcholch stromů; v hádném ohledu nebylo to počasí, jakéž by pro desetihodinné cestě vzhled utráčenoého cestovatele nebo v zvonu spěchati do parku, kdež by oddával se trapným upomínkám na bývalé dávné již straconé blaho. Nelzež bylo pochýbovat, že hrabě Radlický své závažnou přítinu svého blondin parkem; toto ovšem bylo Rekoví nad slunce jasnější.

Opět přelstí osou, přebývavší některou masu, anebo jinou buhyni. Polovice mramorové hlavy schácela, ostatek byl bez porolent. Hrabě nevímal si toho předmětu, jež byl mizul. "Toť neoznačil ani čas ani se-telové státi," prohlodil Pagomas, okazuje rukou k němu. Hrabě Radlický obrátiv se pohroužil se v myšlenky. "Tato božská žst," mluvil Pagomas dále, "bosobná mlka hrubého surovce rozspílala hrubě. Hrabě zachvívá se stál tu náhle jako blechem zdraze."

"Šeredná to zina," pravil, tře si ruce a rycheji spěchoje dále. "Podívna to věc," pomyslíl sobě Pagomas; "což mohl by tak polekat, že všechna krev hnala

se mu k srdci? Podivná věc! Jakým způsobem mohla by souviseti s skomolením tato socha s jeho nečistěním, s jeho zárukem s jeho nečistěním? "Zbloudil jsem zabloukl a cestu," promluvil hrabě zastaviv se a zdálo se, jako by chtěl se obrátiti směrem k zámuku.

Při tom však s patrnou tškostí šel ku předu. "Toť napravime velmi snadno," odvětil Pagomas, brzy ale, vida hraběte nepohnutě stojícího, mu sil předpokládá, že zblouzení s cesty bylo pouze předstírané, a že hrabě ostychal se postoupiti ku místu, jež měl před sebou, a jež upomínkou zdálo se rozřazvíti jeho posud nezacelené vnitřní rány.

"Zdá se, že zcela vymýslela vám s paměti poloha parku," promluvil Pagomas zcela lhostejně. "Dlouho li jest tomu, co jste navštívil tento park?"

"Jest to již dávno, Pagomas," odvětil hrabě v hlubokém pohnutí. "O vancích bude tomu šest nácté let. Jest to již velmi dávno, a za tu dobu sešel jsem."

"Tat' ovšem jest zde takřka cizinec," odpověděl Pagomas, stávl se zcela klidným, až zvedavost jeho byla napnutá v největším stupni; zároveň vznikla v něm domněnka, že zrakové hraběte jakožto bázlivě směřují k blízkému lesku, a jehož hustiny vřjeť vysoký do žeda blíží kámen. "Rozhlédněte se po okolí, a kdybych i níže nepřepěl při vyznání se v těchto kontinách parku, přece tiskám; pro sebe řádko obzoru."

Neodpovídaje nehrníl tomn hrabě a Rekoví mramorovým křesle k lesku, z tšisti z jedním sloněmna, a brzy zmizel v stínu jeho.

Bylo to temné, taktika záduží živé místo, na něž vtaupil Pagomas; bylo to místo zvláště u starého skora dno, ano i za sloněho světa nemlo se mnoho pvažbu do sebe, jelikož větrostrom, těsně při sobě stojících, stam se křivožaly a propíraly. Uprostřed prostoru stál hrubě otesaný žulový jeřabek o výši asi 12 až 15 stop, oběhán železnou mříží, kteráž nevystupovala vysoko nad zem. Nebylo tu ani nějakého odznaků, ani nějaké zvláštní reby, pouze při němž v podstavci byla jakási prohlubně, a níž skvěly se pozorovateli vstho slatolžící plameny.

Pro pokračití temno v těchto místech musil Pagomas přelstíti v mříži, chtěl li přelstíti nápis. Nápis zněl pak co možná jako nienky, bylo to pouhé jmeno, bez udání státi a letopočtu: "Lukrezie, hraběnka Radlická."

Na zadní straně jeřabce, kterouž Pagomas také prohlížel, ne-nalezl ničeho. "Lukrezie Radlická!" zvolal Pagomas, zastaviv se, když byl opět přelstíti zábradlí nádrže. "Kdo jest to? Jest to znám jeho okolí, o kteréž posud se neznám ani slovem, ani sobe nepatrně, tím pokynutím? Před šestnácti lety byl naposlady v tomto parku. Na šestnáctý rok je tomu již povelší než správe, co již zde přítomen pobíhá své manželky. Toť se obdojuje. Ano, toto jeho choť, Pod tímto kamenem pohřbeno jest jeho tajemství. A jeho strach před tímto místem, na kteréž ani pohlednutí, ani mluva, kteráž brání mší vniknutí v jeho tajemství. Podatí se mně, snad ještě dnes, odnášitelé jím!"

Rozhodnuv se, na hraběte i hned dovéřiti vřhodným otázkami, jímž byl plněn jej k vyznání, vytel opět z leska. Hrabě zmizel.

Kamkoli Pagomas obracel své zraky, kdokoli hledal, hraběte ne-bylo nikde. Několikráte zvolal na jmeno; neobdržel odpovědi předpokládá konečně, že hrabě Radlický navrátil se již dol zámuku — domněnka to, jakž za obydřných poměrů zakládala by se na neomocnosti, zda ale byla zcela na svém místě.

Pagomas tedy sám rychlým krokem spěchal k zámuku. Večer byl již značně pokročil a v klíka tšich chodících mezi kočnými otázkami s hrabětem. "Pokud jsem se obzámil s mistopisem Čech, nemže jmenovaného misteško býti plněn vzdáleno odud — ležící kdo, si mezi Labem a Teplicemi."

"Jest ještě mnoho máti nedaleko odud." — Z jaké příčiny táže se právě po tomto mistečku? "Poněvadž jsem právě za posledních dnů tšit zajímalý spis o vyzvěřivém tajemství kláštera."

"Tak!" zvolal hrabě s oddechem, když by mu bylo odlehně. "Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

bylto sadřel, až k nádrže, byl ných se atopil v zahnilém bahněti."

"Co jest vám?" zvolal Pagomas. "Jaké to lež, jaká zoutalost! Opusně přečteme toto místo, kteréž vzbuzuje ve vás tšicostéř upomínky snad dosti bolestné. Vidíme se odud."

"Ano," odvětil hrabě, "pojďme. Poďte mně společlivě rámě přile. Počteme se, chčám má jest chčám sávratého vrcholce, a pak tím trapanu zimu. Pohleděte jen, jak to mnuo lomcuje."

Rekoví uchopil hraběte pevně pod paž, vyvřáčil jej za ustavičného domlouvání, utmářování a upokojování s parku, až konečně dostal se do zámuku a do pokojů neznámim pro oba připravených.

Po nějaké době sebral a rozvolil se hrabě jaktákt. Divé rozvolnění vnitřní jeho bouře, kteráž hrotila mu anemim, utišovala se znenáhla, a brzy nebylo na něm žádné pozorování, než obyčejnou jeho popudlivost a rozdrážděnost, jakáž bývala v chorých tvo do hrub.

Při večeru, ku kteréž se za hodinu posadili, pojedl jen velmi málo, naproti tomu však nad obydřé popíjel více vřhodného starého vína, až nikoli snad v mřte přilhlil. Rekoví namáhal se do možnosti, barvíti jej vypravováním chytře vymyšlených příběhů pravdivých i vymyšlených, jen aby vpravil jej do lepšího rozmaru. Vše mramo. Nanějšje usml se lechce při takovém vypravování, avšak byl to směš, od něhož tím nápadněji hlilo se tšické zadomnění, kteréž ihned ná-sledovalo. Celkem opanováno hraběte žpíná roztržitost — následek to přilhlí ducha k jstému předmětu, jenž jej zcela zasa-jal.

Rekoví viděl to a poročemám to velmi dobře. Mysl hraběte zdála se mu býti v takovém rozpoložení, že nebylo zapotřebí lež ne-patrného popudu zvenaho, aby stišněná duše jala se vykročiti spověď svého tajemství. A přece rozhodnuv se, že nečiniti tento zvenáh nátlak, nýbrž je ponežá hraběte tšit vnitřní nutnosti, kteráž byla příčinou náhle cesty z Prahy na zámeček a neodkladné návštěvy parku. Takovtá zdrženlivost nebyla pro Pagomasu žádnou malíčkostí a podobal se, jak ji pouze za popudem jakési psychologické slábnosti. Obával se totiž, že po tak trapných vřstupu-ch v parku mohl by se již nestátně, ho muže přelstíti napnuti na novým otáčením jich nově ná-mě rozložení povstati, žim duch hraběte byl by nejen potmě-řící zatežen, nýbrž snad trvale v hlenuot uržen.

Okolo jednaté hodiny tářal se Pagomas hraběte, zdáti nechtě se býti undřeným a zdáti neochot se odebrati na odpolnutí.

"Na, ne!" odvětil hrabě rychle a určitě. "Ve mně vta je burčel věcko. Nemá-li sám odpolnutí zapotřebí, pozval bych vás, abyste se posadil se mnou na chvíli ke kamenu a hovodli dále. Vitr posud se neustíly a jest velmi mrazivý. Možno, že nám přinese snh. Posadme se blízko ke kamnu."

Pagomas byl s tím souhlasem. Oba posadili se blízko kamenu. Hrabě sám přilhlil ještě dříve na oheň.

Mezitím připadl Rekoví na mysl jiný předmět rozmluvy, kterýž svou zajímavostí a propleteností byl snad a to na delší dobu vytrhnuv hraběte z jeho záduševivosti.

"Jak daleko leží odud Doxa ny?" tářal se hrabě. "Odkud připadáji vám Doxa ny?" tářal hrabě, jaksi polekně a nedůvěřivě pohlížeje na Reka.

"Jak? Toť velmi přirozené," odvětil tento s uděním, nemoha si vysvětliti souvislost utěněné otázky s hrabětem. "Pokud jsem se obzámil s mistopisem Čech, nemže jmenovaného misteško býti plněn vzdáleno odud — ležící kdo, si mezi Labem a Teplicemi."

Bylo to temné, taktika záduží živé místo, na něž vtaupil Pagomas; bylo to místo zvláště u starého skora dno, ano i za sloněho světa nemlo se mnoho pvažbu do sebe, jelikož větrostrom, těsně při sobě stojících, stam se křivožaly a propíraly. Uprostřed prostoru stál hrubě otesaný žulový jeřabek o výši asi 12 až 15 stop, oběhán železnou mříží, kteráž nevystupovala vysoko nad zem. Nebylo tu ani nějakého odznaků, ani nějaké zvláštní reby, pouze při němž v podstavci byla jakási prohlubně, a níž skvěly se pozorovateli vstho slatolžící plameny.

Pro pokračití temno v těchto místech musil Pagomas přelstíti v mříži, chtěl li přelstíti nápis. Nápis zněl pak co možná jako nienky, bylo to pouhé jmeno, bez udání státi a letopočtu: "Lukrezie, hraběnka Radlická."

Na zadní straně jeřabce, kterouž Pagomas také prohlížel, ne-nalezl ničeho. "Lukrezie Radlická!" zvolal Pagomas, zastaviv se, když byl opět přelstíti zábradlí nádrže. "Kdo jest to? Jest to znám jeho okolí, o kteréž posud se neznám ani slovem, ani sobe nepatrně, tím pokynutím? Před šestnácti lety byl naposlady v tomto parku. Na šestnáctý rok je tomu již povelší než správe, co již zde přítomen pobíhá své manželky. Toť se obdojuje. Ano, toto jeho choť, Pod tímto kamenem pohřbeno jest jeho tajemství. A jeho strach před tímto místem, na kteréž ani pohlednutí, ani mluva, kteráž brání mší vniknutí v jeho tajemství. Podatí se mně, snad ještě dnes, odnášitelé jím!"

Rozhodnuv se, na hraběte i hned dovéřiti vřhodným otázkami, jímž byl plněn jej k vyznání, vytel opět z leska. Hrabě zmizel.

Kamkoli Pagomas obracel své zraky, kdokoli hledal, hraběte ne-bylo nikde. Několikráte zvolal na jmeno; neobdržel odpovědi předpokládá konečně, že hrabě Radlický navrátil se již dol zámuku — domněnka to, jakž za obydřných poměrů zakládala by se na neomocnosti, zda ale byla zcela na svém místě.

Pagomas tedy sám rychlým krokem spěchal k zámuku. Večer byl již značně pokročil a v klíka tšich chodících mezi kočnými otázkami s hrabětem. "Pokud jsem se obzámil s mistopisem Čech, nemže jmenovaného misteško býti plněn vzdáleno odud — ležící kdo, si mezi Labem a Teplicemi."

"Jest ještě mnoho máti nedaleko odud." — Z jaké příčiny táže se právě po tomto mistečku? "Poněvadž jsem právě za posledních dnů tšit zajímalý spis o vyzvěřivém tajemství kláštera."

"Tak!" zvolal hrabě s oddechem, když by mu bylo odlehně. "Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobíhí jeho ubíhal napříč přes cestu."

"Kdybyste nešli v takové odloženosti od společnosti lidácké," odvětil Pagomas, "bylo by vám spíše spáti na místě pokněd než tímto hrabětem, jenž v samém pobí